

жено запечатаното сандъче. То бѣ изпратено отъ дѣдо Митю. Ще го отворятъ предъ всички. Таничка скочи отъ криватчето и отвори вратата на мамината си стая. Ето и майка, и татко, и леля Ана посрещнаха радостно Таничка. Разцѣлуваха я по редъ, пожелаха ѝ много щастие и дълги години. Следъ това настѣпи най-важния моментъ. Леля Ана донесе ножъ, отрѣза капчето на сандъчето, распечата го и почнахе да вадятъ отъ него разноцвѣтни книжки. Таничка нетърпеливо мушна рѣце въ сандъчето. Ивади хубава кутийка съ шоколадъ. То хубаво, но шоколада не е подарѣкъ. Той, сигурно, ще е на дъното.

И, наистина, показва се нѣщо леко, голѣмо, едва го настанили въ сандъчето. Таничка го хвана за крайчето, измъкна го, ахна и отпусна рѣце . . . Дѣдо Митю ѝ пратилъ мече. Голѣмо, бѣло като сребро, съ синя панделка, хубавичко мече.

— Позналъ пѣкъ дѣдо ти, какво най-много обичашъ! — каза майка ѝ. — Твоето мече вече остарѣ.

Таничка нищо не отговори. Тя остави новото мече, отиде на страна, наведе глава и заплака.

Майка ѝ дойде, прегърна я и почна да я утѣшава.

— Защо плачешъ, миличко? Не ти ли хареса мечето? Я вижъ каква хубава играчка!

Таничка мълчеше. Какво да каже? Нима може да каже какво ѝ е на сърцето? Жално и мъчно ѝ стана за старото мече. Ето, лежи сега то въ другата стая и си мисли: „Свърши се вече съ мене! Таничка вече не ще ме обича!“

Изведнажъ Таничка отиде въ другата стая, прегърна мечето си, погали го по изтърканата козина и рече:

— Не мисли, миличко! Ти ми си по-хубаво и по-мило отъ другото. Не искамъ и да го видя.

И сѣкашъ забравила за него, тя се залови да играе съ старитѣ си играчки.